

Warszawa, dnia 2010-02-19
PIIT/170/10

**Pan Poseł
Zbigniew RYNASIEWICZ**

**Przewodniczący Komisji Infrastruktury
Sejm Rzeczypospolitej Polskiej
IV Kadencja**

Szanowny Panie Przewodniczący,

Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji [PIIT] w nawiązaniu do sugestii Pana Przewodniczącego z posiedzenia Komisji odbytego w dniu 17 lutego 2010 roku, pozwala sobie przedstawić pod rozwagę Członków Komisji kilka istotnych kwestii, które zdaniem Izby powinny ule zmianie w ostatecznym kształcie Ustawy o wspieraniu usług i sieci szerokopasmowych w telekomunikacji. Poniżej uwagi ogólne, natomiast w załączniku przedstawiam propozycje niezbędnych modyfikacji zapisów procesowanej ustawy wraz ze szczegółowym uzasadnieniem. Pragnę również w imieniu Izby zaznaczyć, że podobne stanowisko w poniższych sprawach mają również członkowie Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej.

1. Definicja dostępu szerokopasmowego określona w Art. 2 ust. 1 pkt 1

W projekcie ustawy zapisano, iż dostęp określa się jako szerokopasmowy, jeżeli wydajność łącza nie jest czynnikiem ograniczającym możliwość uruchomienia aplikacji dostępnych w sieci. Z doświadczenia wszyscy wiemy jak dynamicznie rozwija się „Świat Internetu” i w praktyce może okazać się, że w niedalekiej przyszłości powstanie wiele aplikacji, które nie będą możliwe do uruchomienia nawet w sieciach o przepływnościach 6Mb/s. Zdaniem członków Izby pozostawienie zapisu w obecnym kształcie spowoduje, że wiele sieci regionalnych budowanych na podstawie tej ustawy, może stracić za kilka lat status sieci szerokopasmowej, co może mieć istotne konsekwencje prawne dla beneficjentów tej ustawy.

2. Nadmierność i kosztowność obowiązków informacyjnych i ich nieadekwatność do celu ustawy

Pozyskanie informacji jest czasochłonne i kosztowne, wymaga zaangażowania sporych zasobów po stronie operatorów. Czas ten będzie zależeć od zakresu danych, stopnia szczegółowości oraz formatu danych, który na dzień dzisiejszy nie jest znany. Biorąc jednak pod uwagę dotychczasowe doświadczenia w zakresie przedstawiania Prezesowi UKE informacji o działalności przedsiębiorstw, jak też szczegółowy i rozbudowany model raportowania rocznego, funkcjonujący już na bazie formularzy określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie przepisów prawa telekomunikacyjnego, zakładać należy, że zakres danych będzie szeroki, a ich szczegółowość znaczna. W tym świetle środowisko wnosi o wydłużenie terminu na przekazywanie danych Prezesowi UKE do co najmniej 60 dni.

Po I czytaniu projektu ustawy dodano w art. 29 ust. 1 zapis rozszerzający inwentaryzację o informacje dotyczące budynków umożliwiających kolokację. Proponuje się do proponowanego przez Izbę zapisu ze względu na fakt, iż w wielu przypadkach budynki lub ich części nie są własnością operatora. Są mu udostępniane na podstawie umów cywilnoprawnych, których stronami mogą być również osoby fizyczne. Fakt ujawnienia ich danych na potrzeby inwentaryzacji może budzić wątpliwości natury prawnej. Dlatego też informacje dotyczące budynków na cele kolokacji powinny być ograniczone wyłącznie do budynków, których właścicielem jest przedsiębiorca telekomunikacyjny.

Pragniemy zwrócić uwagę, iż zgodnie z prawem wspólnotowym nie można nakładać obowiązku zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego bez uprzedniego przeprowadzenia odpowiedniej analizy rynku oraz stwierdzenia braku skutecznej konkurencji na danym rynku. Przepisy zmierzające do rozszerzenia obowiązku przedsiębiorców telekomunikacyjnych w zakresie dostępu na wszelkie formy dostępu telekomunikacyjnego wobec jednostek samorządu terytorialnego byłyby sprzeczne ze wspólnotowymi ramami w zakresie łączności elektronicznej i wiążą się z poważnym ryzykiem ich zaskarżenia do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Obowiązek prowadzenia negocjacji jedynie połączenia sieci telekomunikacyjnych.

Wątpliwości prawne i praktyczne budzi obowiązek określony w art. 6b pkt 2. Z praktycznego punktu widzenia nie jest możliwe dostarczenie wykazu nowych obszarów, które zostaną pokryte zasięgiem sieci, chociażby ze względu na proces uzyskiwania uzgodnień administracyjnych (który nie zawsze można przewidzieć) lub też konieczność wprowadzania zmian ze względu na zmianę możliwości finansowania inwestycji przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Operatorzy mogą jedynie przedstawić plany dotyczące pokrycia siecią. Jest to o tyle istotne, że przewidziana jest sankcja za przekazanie nieprawdziwych informacji. Informacje dotyczące przyszłości są obarczone pewnym ryzykiem.

3. Kary za niewykonywanie zobowiązań rezerwacyjnych - sankcja, która nie przyczyni się do rozbudowy infrastruktury, a wręcz osłabi możliwości przedsiębiorców (Art. 71 pkt 10 lit. b oraz art. 71 pkt 11)

Powyższe przepisy umożliwiają Prezesowi UKE nałożenie kar pieniężnych na operatora, który nie wywiązuje się ze zobowiązań „rezerwacyjnych”. W naszej ocenie sankcje w postaci kary pieniężnej, nie są instrumentem, który może przyczynić się do rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej. Podkreślenia wymaga fakt, iż nakładanie kar pieniężnych nie spowoduje, że podmiot, który nie ma środków na rozbudowę infrastruktury, zacznie tę infrastrukturę rozbudowywać. Wprost przeciwnie, kary pieniężne tylko osłabią jego możliwości finansowe i tym samym nie spowodują, aby infrastruktura ta została rozbudowana. Istniejące w tej chwili instrumenty określone w Ustawie Prawo telekomunikacyjne, pozwalają Prezesowi UKE mobilizować operatorów w zakresie wypełniania zobowiązań odnośnie pokrycia siecią.

4. Zmiana redakcyjna zawarta w art. 71 pkt 9 dotycząca art. 206 Pt powoduje, iż inaczej niż obecnie w Pt nie są wykluczone wszystkie sprawy dotyczące nałożenia kar z trybu natychmiastowego wykonania.

Zgodnie z proponowanym przez Ustawodawcę brzmieniem decyzje, o których mowa w art. 201. ust. 3 będą podlegać natychmiastowemu wykonaniu. Zgodnie z art. 201.ust.3 ustawy Prawo telekomunikacyjne Prezes UKE może wydać decyzję, w której nałoży na przedsiębiorcę karę, o której mowa w art. 209 Pt. Istnieje bardzo poważne ryzyko, iż zgodnie z proponowanym przez Ustawodawcę brzmieniem przepisu 2aa kary takie będą podlegały natychmiastowej wykonalności, podczas gdy w chwili obecnej decyzje w sprawie nałożenia kar nie podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

W uzasadnieniu do Projektu ustawy nie zostało wskazane, że intencją ustawodawcy jest możliwość natychmiastowego egzekwowania kar pieniężnych. Ustawodawca wskazywał, iż w pkt 9 przewiduje się zmiany wynikające z potrzeby uregulowania kwestii, do jakiego sądu przysługuje odwołanie od poszczególnych decyzji wydawanych przez Prezesa UKE.

Proponowane przez Izbę brzmienie jest więc zgodne z intencją ustawodawcy, a wykluczy powstałe wątpliwości interpretacyjne.

Z poważaniem

Dr inż. Wacław Iszkowski

Prezes PIIT

Załącznik 1- Uwagi szczegółowe PIIT